

Tuần Báo Vô Vi

11 tháng 12 năm 2011

Số 59

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Khóa Thanh tịnh bắt đầu, Bé cảm thấy yên không ?
- 2) Đêm nay hầu như Bé không ngủ tại sao ?
- 3) Chuyện gì đã xảy ra trong lúc thiền định ?
- 4) Sự vận hành kinh tế, chánh trị và quân sự của toàn quả địa cầu do đâu mà có ?
- 5) Chúng sanh ham vui và mê muội, phải làm sao ?
- 6) Bé về Thiền Viện ngủ có được không ?
- 7) Bé dời chỗ ngủ hoài Bé có ngủ được không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 4 tháng 5 năm 1993 1) Hỏi : Khóa Thanh tịnh bắt đầu, Bé cảm thấy yên không ? Đáp : Thưa, bao nhiêu ngày động loạn của tình đời mê tỉnh, tỉnh mê, sống chung cùng bạn đạo khắp các nơi, Bé cảm thấy rất an vui chẳng muốn rời những sự phát triển của bạn đạo khắp nơi. Bé phải dần thân đi đây đi đó để tận độ gia đình Vô Vi trong hành trình hiện tại, dù cho chết Bé cũng bằng lòng. Bé không đòi hỏi bất cứ điều kiện gì, Bé chỉ biết tận tình phục vụ mà thôi. Kệ: Sum hợp chung vui tâm tiền định Một lòng khai triển lại càng minh Quy y Phật Pháp càng thanh nhẹ Thanh tịnh mỗi giờng tự cảm minh.	Ngày 5 tháng 5 năm 1993 2) Hỏi : Đêm nay hầu như Bé không ngủ tại sao ? Đáp : Thưa, thường khi chung hợp Bé rất ít ngủ, tâm lúc nào cũng hướng về bạn đạo, thâu đêm xem xét từ người một là đã đến sáng rồi. Có việc thì phải làm thì tâm mới yên. Kệ: Điền thanh hóa giải tâm phiền muộn Trí điền khai minh khai chuyển nguồn Bớt động thêm tịnh tâm nhớ đạo Quy hồi thanh tịnh chẳng lo buồn.
Ngày 6 tháng 5 năm 1993 3) Hỏi : Chuyện gì đã xảy ra trong lúc thiền định ? Đáp : Thưa, mỗi người một trình độ khác nhau, đồng cảm thức hướng về thanh tịnh. Đang sống nơi rừng núi thanh tịnh, tự khám phá ra khả năng của chính mình, phát triển tùy duyên của tâm đạo mà ngộ. Khổ hạnh thực hành trong đêm vắng, mọi việc rồi cũng êm xuôi, tự khai tâm mở trí, trong nhin nhục và vắng lặng của tâm hồn. Kệ: Quy y thanh tịnh sống vui hòa Cảm thức cùng nhau sống một nhà Gặt hái tâm thành tâm triển vọng Cùng vui thanh tịnh trí tâm hòa.	Ngày 7 tháng 5 năm 1993 4) Hỏi : Sự vận hành kinh tế, chánh trị và quân sự của toàn quả địa cầu do đâu mà có ? Đáp : Thưa, sự vận hành kinh tế và chánh trị do nguyên khí của càn khôn vũ trụ vận hành qua khối óc của con người mà hình thành. Có lúc hợp tác chặt chẽ và có lúc đối nghịch của các vùng, tùy duyên hướng hạ hay là hướng thượng. Khối óc của loài người phát triển một lúc nào rồi ngưng lại. Những bậc lãnh đạo lúc nào khối óc cũng khác hơn người thường không ngoài sự giúp đỡ của nhơn quần và địa tiên, từ vùng một, có lật đổ thì mới có sự thay đổi và phát triển. Nhìn kỹ nước nào có đạo đức nhiều thì xứ đó có sự ban chiếu của Thiên Tiên, không khí của cuộc sống lại càng dễ thở hơn. Hoàn cảnh càng khắt khe, càng được xoay chuyển hơn, thế đứng trên mặt đất càng vững vàng hơn. Kệ: Khổ đau đau khổ chịu bạc bần Thức giác tùy tâm chuyển hướng sang Nguyên thủy hành trình trong đạo đức Chung nhau phát triển trí tâm an.

Ngày 8 tháng 5 năm 1993 5) Hỏi : Chúng sanh ham vui và mê muội, phải làm sao ? Đáp : Thưa, chúng sanh mê muội thì chỉ có luật nhân quả trừng trị mà thôi. Khi hiểu được luật nhân quả chỉ có lo tu thiền thì mới giải được nghiệp tâm mà tiên hóa. Kệ: Chẳng buồn chẳng hận chẳng lo âu Giải tiến khai thông chẳng có sầu Gieo rắc đường mòn ta tự tiến Hòa thanh tịnh hiểu chiều sâu.	Ngày 9 tháng 5 năm 1993 6) Hỏi : Bé về Thiền Viện ngủ có được không ? Đáp : Thưa, Bé nhớ thương chư vị tại Thiền Viện, bắt buộc phải về đó ngủ một đêm cho vui. Bé rất lấy làm sung sướng được tái ngộ chư vị và cầu mong được sự bình an cho tất cả, bạn đạo cũng chung vui một đêm thiền. Kệ: Triền miên học hỏi duyên thành đạo Thực triển bước vào trí thấp cao Duyên đạo duyên đời tâm tự phát Chung hành tự hưởng trí thanh cao.
Ngày 10 tháng 5 năm 1993 7) Hỏi : Bé dời chỗ ngủ hoài Bé có ngủ được không ? Đáp : Thưa, Bé ngủ rất ít, sự dời chỗ không có vấn đề đối với Bé. Trời sáng thì Bé thức, trời tối thì Bé ngủ, ở nơi nào cũng vậy đó thôi. Tâm thức của Bé sống chết không tương can, chấn động khối óc của Bé lúc nào cũng liên hệ đến sự chấn động của vũ trụ, Bé lúc nào cũng an nhiên và tự tại. Kệ: Cần khôn vũ trụ dẫn xuyên hoài Trí tuệ khai minh chẳng thức sai Kích động không còn gieo ý nghiệp Minh tâm tự thức chuyển không sai.	

Tiểu Sử Về Ông Tám (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Ông Tám tu được mấy tháng ông Tám mới thí nghiệm.

Thầy: Tôi theo ông tu đâu được khoảng bốn tháng là ông thử phá mây cho tôi coi. Tôi thấy rõ luồng điện ông phóng ra. Mà ông nói cái gì hình như tôi ở sát bên ông, khác hơn mấy người kia, mấy người kia không hiểu mà tôi không có tới thắc mắc cái gì hết, tôi tới tôi ngồi thôi để tôi hưởng cái phần sáng suốt của ông.

Cho nên sau này tôi tu đâu được chừng khoảng tám tháng. Lúc đó là bảy tháng tôi thấy rồi. Tôi thấy những cô gái đẹp tout nu ...ở trần trước mặt tôi tay chân như ngọc ngà, thấy, rồi tôi thấy những cái bóng như là kiếm hiệp nó tới nó định đâm tôi, nó định đâm tôi, cái tôi dòm qua tôi thấy Đức Phật ngồi rất đẹp. Tôi dòm ngay Đức Phật một chập tôi quên mấy cái bóng này luôn. Lần lần giải hồi trước mình có ăn thịt chó đồ này kia, thấy chó nó chạy trước mặt. Mấy con chó đen chạy trước mặt, rồi lần lần giải tôi thấy tới Đức Phật rồi tôi thấy được. Mà trong lúc đó gia đình phản đối ghê lắm, không cho tu. Bởi vì đang làm ăn mà ngưng tất cả không có đi làm ăn ai rù cũng không đi, không đi nhảy đầm, không đi làm cái gì hết, ở trong nhà, bị chửi lên chửi xuống, bị phá, bị thọc cù lét, bị đè đầu, bị đủ thứ hết, vẫn tu. Sau này, tôi có nói với gia đình: “Mười năm sau tôi nói chuyện với mấy người, bây giờ tôi nói không được”. Bởi vì hồi đó tôi đâu có biết đạo. Sau này đúng mười năm thì mọi người tới gặp tôi. Hồi đó, tôi tu tới tháng thứ bảy là tôi đi ra Nha Trang tôi ngồi đó tôi thấy tôi đi lên cây dừa chơi và tôi ở chợ Sài Gòn- Chợ Lớn, tôi đi ra Tổng Đốc Phương, Đồng Khánh dễ dãi không có khó khăn. Sau này lần lần tôi đi các núi chơi, lần lần, lần lần tôi đi ngoại quốc chơi, mỗi đêm công phu đều đi.

Bạn đạo: Cái đó xuất vía hay xuất hồn, ông Tám tu bảy tháng.

Thầy: Xuất hồn đi được kiểm chứng rõ ràng.

Bạn đạo: Lúc đó vào năm nào ông Tám?

Thầy: Năm, không biết năm mươi mấy; quên rồi, không có nhớ cái năm. Thì 33 tuổi, năm bảy năm tám gì đó không nhớ.

Bạn đạo: Xuất hồn đi năm 58.

Thầy: Năm tám, năm bảy gì đó, quên rồi lâu quá, chuyện đó không có để ý. Thành ra tôi xuống ông Tư khen, ông Tư khen thấy tôi tiến bộ. Ông Tư hẹn với tôi một đêm chúng ta sẽ đi chơi. Thì có một đêm đó tắt đèn ông ngồi, dẫn tôi đi thì hai người đi tới con rồng rõ ràng và tôi muốn nhảy lên con rồng tôi ngồi, ông cản không cho; rồi đưa trở về, thử có một đêm đó thôi. Rồi sau này, tôi với ông cũng sát với nhau không có xa. Lúc nào xuống thì tôi cũng nhắm mắt một hồi với ông rồi mới nói chuyện. Cũng không có chuyện gì nói, nhắm mắt một hồi là biết bao nhiêu công chuyện rồi, đi chỗ này chơi, chỗ kia chơi, mỗi đêm tôi đi cùng hết. Mà hồi đó tôi rất mến bác Hồ, mỗi đêm tôi cũng có xuất thấy mặt Ngài luôn luôn, thương yêu ông lắm. Hồi đó, đêm nào tịnh cũng vậy, cũng xệt qua. Rồi thì tiếp tục đi các mấy cái eo biển chơi, thấy họ cũng lấy những thanh giáo rồi họ đâm mình, xông tới nhưng mà mình biết làm gì nữa hết rồi chỉ có niệm Phật thôi. Tới đó, vô thấy họ tan rã không còn mặt mày gì của họ hết, mình cứ niệm Phật, đứng đó là họ đi tới. Rồi đi mấy cái cõi thấp dưới này, rồi nó cũng canh gác, rồi nó cũng lấy súng mitraille¹ rồi nó xia, nó bắn, bắn một loạt mà không thấy chết, thấy còn nguyên cũng trở về được. Rồi tôi đi lên trên cao nữa rồi tôi thấy tôi hái, rõ ràng tôi hái đào ngon lành tôi bỏ vô trong túi đem về lấy bằng chứng đưa cho người ta coi. Tôi ăn rồi tôi còn lấy đi mà. Mà tôi lên tôi hái rồi tôi về tôi thấy tôi cột cái tay để đây mà cái túi nó không có cái trái gì hết. Ờ, tôi muốn lấy một cái gì để làm bằng chứng nhưng mà lấy không được.

Cho nên, sau này các bạn tu ở giới đó cũng rất thấp không có cao đâu. Rồi đi qua chỗ Bỉ Ngạn đồ này kia, kia nọ, bên này dòm bên kia cũng chưa có được, cái cảnh là chưa được. Sau này các bạn đi tới hết cảnh rồi đi tới hư không. Hồi ban đầu mình tu thấy cảnh tưởng là ngon lành lắm, không phải. Cho nên, nó nhiều tầng lớp, Thiêng Liêng nó nhiều tầng

¹ Mitraille: Súng tiểu liên.

lớp, người chủ trì ở lớp đó, người chủ trì ở lớp kia mà đi tới vô cực mới thấy rõ là cái đường mình hồi trước muốn đi và biết và thích, còn động, đi tới vô cực thì mới thấy hiểu nhiều. Rồi từ từ các bạn đi tới chớ bây giờ tôi nói ở bên trên nói nhiều lắm không thể nói được. Nhiều cảnh vật cũng như chúng ta ở Chợ Lớn đi xuống Sài Gòn mà nói từ nhà là nói sao cho hết, đời nào cho hết, nói vắn tắt cái con đường đi đó rồi nó trụ hóa nó thấy. Rồi khi mình thấy rõ đi lên cao mình thấy rõ cái sinh trụ di diệt của căn khôn vũ trụ đều nằm ở trong định luật sanh ra trụ, di chuyển diệt mà trong cái diệt nó có cái sanh, thì cứ mãi mãi như vậy. Bây giờ tất cả căn khôn vũ trụ đều nằm trong sanh trụ di diệt, sanh trụ di diệt, sanh trụ di diệt. Đó, thì mới hiểu được chơn lý và ổn định mà tu. Việc gì xảy ra rồi nó sẽ yên nó có gì mà phải lo, mà người ta lo là hư. Mình cứ theo tuần tự luật định của tạo hóa chuyển định cho số mạng mình vậy là vậy nhưng mà mình chỉ giữ cái tu là quan trọng. Cái tu mới cải tướng, tu mới là tiến hóa, cái tu mới là hưởng hạnh phúc. Chớ còn cái cơ thể về đời này không có hạnh phúc hưởng đâu. Trong cái sướng của đời là nó gắn liền cái khổ rõ ràng, các bạn sẽ thấy. Cái sướng nó có cái khổ rõ ràng. Cho khi chúng ta thấy cái cảm giác đó là sướng nhưng mà nó là khổ, không phải sướng, hiểu liền cái đó, các bạn nằm ngay trong chơn lý và thông minh hẳn lên.

Cho nên, chúng ta tu cứ căn cứ vào luồng điện mà tu. Mà điện nó có thanh và có trược; phải nhớ chỗ đó. Khi mà hiểu được cái thanh rồi thì mình thấy khi mình trược ở chỗ nào. Mà mình thấy rõ cái trược của mình mình mới hóa giải cái trược biến thành thanh nên nó mới nằm vô trong chơn lý được, thấy không? Cho nên, phải ráng tu để hiểu. Chớ bây giờ cái người tu mà người ta tỏa hết công chuyện hành trình của họ đi thì mỗi cái căn cơ khác nhau. Mình làm sao mình đi giống họ được. Mỗi người căn cơ khác nhau, có người phải hai chục năm, ba chục năm mà người một tháng là từ nhiều kiếp kia người ta đã hành rồi thì kiếp này một chút là đủ rồi. Còn người này nhiều khi hai chục năm chưa thấy gì thì phải làm. Mà suốt cả một kiếp mình chưa thấy gì cũng phải tu để ở kiếp khác mình được nhẹ hơn. Mình tu dài dài, tu nghĩa là vô cùng tận mà, đâu có phải tu một năm, hai năm. Cho nên, chúng ta không có nên chán nản trong hành trình tiến hóa, phải giữ lấy mà tu. Chớ còn tôi hồi trước tôi tu là luôn luôn được cái cảnh này, cảnh kia, cảnh nọ, tôi thấy tôi sung sướng. Tôi thấy tôi như là đắc đạo, cũng tự

đắc tướng là mình hay, nhưng mà không. Sau này, tôi giác ngộ tới lúc ông Tư cấm không cho tôi đi qua khỏi địa tiên để ăn uống này kia, kia nọ chơi mỗi đêm là tôi được giác. Tôi hay giác tôi hướng về Phật rồi thì tôi không có vụ đó nữa và không có cái vụ kiêu căng nữa, chớ hồi tôi qua địa tiên cũng có kiêu căng. Cho nên Ngọc Hoàng luôn luôn phải kêu người kiêu căng kiêu ngạo nhất là Ngọc Hoàng. Bởi vì y ngồi trong bàn hội nghị được mọi người nâng cao, y chủ tọa. Còn mình đi được qua bên đó người này, người kia rước thấy chức mình cũng ngon. Cho nên nhiều ông tu đi làm thầy và đặt quần áo bận cũng như trên đó là bị. Nhiều ông ở đây bận áo này kia, kia nọ, cái đó là bị. Mình tự giới hạn, tưởng được cái chức đó là tột đỉnh, hết rồi. Người đời muốn muốn đâu có được nhưng mà mình có nhưng mà cái đẳng này là Vô Vi có cũng không làm gì, có cũng không lãnh mới là khá, phải trở về thật sự hư không, mình thấy mới hưởng được hạnh phúc đời đời và hào quang mình mới tỏa ra khắp nơi, mà hào quang đó là hào quang thanh nhẹ, không phải hào quang nặng trược.

Cho nên, nhiều khi các bạn nhận xét một thiêng liêng rất phức tạp cũng do trình độ các bạn hiểu thôi. Trình độ các bạn chưa tới không bao giờ hiểu người ta đâu. Cho nên, mình phải hòa để học thôi thì mình mau tiến. Còn trình độ nào nó ở trình độ này, nấc thang nào thì nó dính vô nấc thang này thôi, mình đâu có động người ta làm chi, mình mượn nấc thang để leo lên, không nên động.

Cho nên cái quá trình tu của tôi sơ lược có bấy nhiêu công chuyện đó. Nếu nói nhiều chi tiết không biết ngày giờ nào nói cho hết. Tôi nói ở Chợ Lớn xuống Sài Gòn mà nói cho đầy đủ thì nói không biết nói bao nhiêu cuốn băng mới nói cho hết. Gặp cái ông đó kỳ cục, gặp cái bà đó kỳ cục cũng nói được vậy, thấy không? Những cái mặt mũi đó là mặt mũi dữ lắm, nhưng mà lúc thiên bị phá này kia, kia nọ như tôi đã nói: con ma con quỷ nó thử thách mình tới cái tầng ma quỷ thì ma quỷ thử thách, mình tới cái tầng hung hăng thì hung hăng phải thử mình. Mỗi đêm đi trị bệnh này kia, kia nọ cũng phải học, học nhiều lắm làm việc nhiều lắm. Lúc này, tôi cũng phải làm về cái chuyện thanh điện hư không chớ không có rảnh, làm việc rất nhiều. Cho nên do sự cố gắng thôi.

Bạn đạo: Ông Tư nói ông chết bảy lần, ông Tám có qua những cảnh như vậy hay không?

Thầy: Cái đó là phần hồn. Có chứ! Cái đó là phần hồn chết chớ không phải xác chết.

Bạn đạo: Phần hồn chết mấy lần?

Thầy: Phần hồn chết, rồi đây tôi cũng sẽ chết.

Bạn đạo: ... Ông Tám chưa qua ?

Thầy: Có chứ, có qua chứ, phần hồn có qua chứ, có qua những cái giới khác hơn ông. Rồi đây tôi cũng sẽ qua cái đường của ông. Bây giờ, tùy theo trình độ tu ở dưới này. Các bạn tu khá thì tôi sẽ dứt khoát và tôi sẽ đi lên nữa. Bởi vì ông Tư hồi đó ông ở dưới này ông cũng có lập hạnh cứu người. Mà về cái chuyện cứu người của tôi cũng chưa đầy đủ cũng còn phải tiếp tục trong hành trình, rồi tới một thời gian nào dứt khoát là phải đi lên nữa.

Bạn đạo: Ông Tám phải dứt khoát đi lên luôn.

Thầy: Phải dứt khoát lên luôn, lên tới cái đó cũng phải năm 80 tuổi, bảy mươi mấy tuổi. Bảy mươi mấy, tám mươi tuổi chớ còn còn làm việc.

Bạn đạo: Như thế này, chết phải là xuống thế gian không có làm việc, phải dứt thế gian như thế này.

Thầy: Không dứt nhưng mà ông hưởng về cái thanh thoí, bởi vì tại sao ông phải chết như vậy. Anh thấy mấy lần tại sao ông phải chết như vậy? Vì ông ở trong nghề võ, thừa võ hóa văn. Nhưng mà bây giờ muốn đưa ông về văn phải thanh lọc cái võ, ông phải chết. Còn cái tôi nó khác hơn tôi về văn luôn, ông không cho tôi về võ. Nếu tôi về võ thì tôi phải bị qua mấy cái đó, tôi bị cái thử thách khác. Bởi vì một người làm cho một người hưởng. Bây giờ các bạn là văn chớ đâu có võ, thấy chưa? Thì ông Tư làm cho chúng mình hưởng, phải không? Còn nếu mà ông Tư ông dạy võ, tôi dạy cho các bạn võ rồi từ võ hóa văn thì các bạn phải lột cái võ đi rồi mới tới văn thì nó khó khăn ở chỗ đó, nó chậm đi. Mà mọi người có người sống năm chục tuổi, bốn chục tuổi, sáu chục tuổi đâu có sống bảy, tám chục tuổi như

ông. Còn tôi sẽ có những thử thách khác hơn nữa, siêu diệu hơn nữa.

Bạn đạo: Thừa ông Tám thì hỏi tu mà bên văn là tiến hóa luôn hay là sau này rồi cũng phải học qua phần võ nữa ông Tám.

Thầy: Không, không có học phần võ. Nó là trung tâm của võ rồi học gì nữa.

Bạn đạo: Theo Cha nói muốn tới toàn năng phải biết hết.

Thầy: Nó biết hết, nó trung tâm rồi, nó biết hết rồi đâu cần phải học. Còn như ông Tư là ông học về đời, từ đời, võ của đời ông học bùa phép bói quẻ để mà sống thấy chưa? Ông trị bệnh để ông kiếm ăn thì ông phải trả cái nghiệp đó.

Bạn đạo: Thừa ông Tám tu theo cái bình xạc hơi ... có hai cách tu để xuất hồn. Xuất hồn trực chỉ lên trên, rồi thở xuống qua đơn điền qua mê để thiên định. Như bạn đạo tu đây cũng như ông Tám tu đây xuất hồn trong tiểu thiên địa trở về đại thiên địa như vậy có đúng không ông Tám.

Thầy: Đúng như vậy. Khai thông tiểu thiên địa rồi mới hòa hợp đại thiên địa. Nếu mình không được thanh nhẹ làm sao hòa hợp với đại thiên địa được.

Bạn đạo: Còn cái trường hợp thứ nhất mà phần điền xuống nói rằng trực chỉ xuất hồn lên đại thiên địa luôn, nói cái đó có.

Thầy: Trực chỉ cái đó rất ít, bởi vì người ta phải tu nhiều kiếp lắm, nhiều kiếp lắm nó mới được. Còn như tôi đây là trực chỉ. Nguyễn Văn Mùa đó là trực chỉ từ trên.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 13/08/1978)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 26 tháng 5 năm 1973

Diễn hành tâm giải thân an tọa
Sắc khí tương sanh hợp thức hòa
Liễu giải phân hành tâm thức giác
Tương sanh tương diệt thể nhân quả

Đường đời lấm cảnh xa hoa
Lấm tâm hiếu đạo lấm đà dựng xây
Lấm người ước muốn làm thầy
Đề cao tự tọa nơi đài hư không
Gạt mình gạt cả hóa công
Bày cho thiên hạ trông mong Phật Trời
Khẩu khai cầu nguyện tôi bởi
Ước mong Phật xuống lập đời bình an
Chẳng lo thoát khỏi thế tràng
Chỉ lo củng cố con đàn tạm sinh
Gạt mình củng cố thế tình
Phật đâu tái tục khổ hành thế sanh
Lập ra môn phái giựt giành
Bên nào cũng Phật chẳng hành chẳng tu
Ước sanh tại thế càng mù
Thâm tâm ỷ lại khó tu khó hành
Hồn ta xuất thế mới thành
Tự hành tự tiến mới rành giả chơn
Chớ nên theo giọng hát đồn
Ru tâm ru tánh chịu ơn thế tình
Phân minh tự xét lấy mình
Sanh rồi lại diệt hồn xinh hơn người

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Chín

ĐẠO ĐỊA NGỤC DỪNG KÌM KẸP MIỆNG
DỪNG HÀM THIẾT ĐÓNG VÀO RĂNG

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 23 tháng 9 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

Thánh môn linh lạc đạo nhân hi
Mạo phạm châm quy tức thị phi
Mặc mặc canh vân chung thọ ích
Hạt xuy trường địch khổ vô y.

Dịch

Cửa thiền vắng vẻ ít người tu
Giới luật coi thường thích thị phi
Lẳng lặng cày bừa sau có lợi
Cô đơn thối sáo khổ thân mù.

Tế Phật: Cửa Thánh lạnh lẽo, tu sĩ ngày một ít, có kẻ lòng dạ giả dối, ngoài mặt làm bộ tôn sùng nhưng trong bụng lại coi thường. Có kẻ miệng nói như nước chảy thao thao bất tuyệt, nhưng miệng với lòng phản nghịch nhau như bèo trôi không rễ, căn cơ không thực, theo gió cuốn đi khó thành mạ cao, cây lớn. Cho nên hãy cố gắng cày bừa, năm năm gặt hái được nhiều lúa, còn bọn mù ngời thối sáo một mình chẳng có ai nghe! Tu đạo cần phải tu cho thành thực, lời Thánh có dạy: “*Tích thiện nhân gia, tất hữu dư khánh. Vi ác chi nhân, tất hữu dư ương*”. (Kẻ tích thiện thì may mắn có dư, kẻ làm ác thì tai ương có thừa). Lưới Trời lỏng lẻo tuy thưa mà khó lọt. Nếu như nay biết thức tỉnh quay đầu lại thì còn có đường, nếu không gió thu thổi tới, lá vàng rơi lạnh lẽo sẽ không nơi nương tựa. Khi ấy sân nhà vắng vẻ điêu linh, hoạn nạn sau này sẽ vô cùng.

Hôm nay đã tới giờ đạo âm ty. Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Thưa tại sao bữa nay ân sư lại uống rượu say ngất ngưỡng, trong khi nói về mặt lại không được vui vẻ.

Tế Phật: Nhìn thấu tim người đời, thấy mỗi kẻ đều cố tìm cách hưởng thụ vật chất, chợt nhớ tới tam cương ngũ thường, lòng ta âm thầm đau xót. Do đó, nhấp vài chung rượu đắng, sớm nay có rượu sớm nay say, để coi chúng sinh đọa lạc, coi Trời Đất hỗn độn.

Dương Sinh: Ân sư thật là đã từ lại bị.

Tế Phật: Mau lên đài sen, rượu chẳng làm người say, người tự say, sắc chẳng khiến người yêu, người tự yêu, tiền chẳng bắt người mê, người tự mê. Trận gió lớn thổi qua ta đã tỉnh, thôi thầy trò mình đạo âm phủ..... Đã tới nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Phía trước Ngục Quan đã tới nghinh tiếp. Kính chào Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, bữa nay tôi cùng ân sư Tế Phật tới quý ngục hỏi han tìm hiểu, xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngục Quan: Thôi miễn lễ, mời đứng lên. Bản ngục là ngục chuyên dùng kim kẹp miệng, dùng hàm thiết đóng vào răng. Khu văn thư ở Đệ Lục Điện đã tiếp được chiếu văn nên được biết trước là Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung sẽ tới đây tham quan để viết sách Địa Ngục Du Ký. Xin thứ lỗi vì sự tiếp đãi hai vị không được trọng thể.

Tế Phật: Xin Ngục Quan đừng khách sáo, thầy trò chúng tôi bữa nay phụng chỉ đạo thăm địa ngục, hy vọng được giúp đỡ nhiều phương tiện.

Ngục Quan: Mời hai vị theo tôi vào trong quan sát.

Dương Sinh: Thấy tội hồn đông nhưng nhúc trong nhà ngục, âm binh trừng trị tội hồn bằng cách dùng sắt nung đỏ áp vào miệng tội hồn, dùng kim kẹp quả cầu sắt đầy gai nhọn thọc vào miệng, lập tức máu tươi từ trong miệng trào ra, thân gục xuống hồn mê.

Tế Phật: Miệng các tội hồn này chắc là cứng lắm cho nên phải dùng dùi sắt cậy, rồi nong trái cầu sắt có gai nhọn vào khiến tội hồn có miệng mà khó nói, đau đớn kêu chẳng thành lời.

Dương Sinh: Hình phạt này thật quá tàn nhẫn! Người đời chỉ học chút xương cá trong cổ họng cũng đã vô cùng khổ sở, toàn thân không chịu thấu, mà nay lại dùng trái cầu sắt có gai nhọn nhét vô miệng, thực là đau khổ, cay đắng muôn phần, chẳng thể nói nên lời. Xin hỏi Ngục Quan, những tội hồn này lúc tại thế đã phạm phải những lỗi lầm gì mà sau khi chết xuống âm phủ lại phải chịu những hình phạt này?

Ngục Quan: Phạm những kẻ tại thế ham cướp lời đoạt lý, ưa dùng lời đường mật dụ dỗ tán tỉnh gái đẹp, thích dùng lời dối trá lừa gạt kẻ khác để lấy tiền lấy bạc, ham hút cần sa ma túy, trong lúc chuyện trò thường dùng lời châm chọc làm tổn thương danh dự của kẻ khác thì sau khi chết khó thoát nổi hình phạt của địa ngục dùng kim kẹp miệng, dùng hàm thiết đóng vào răng. Để tôi kêu vài tội hồn ra đây cho nó khai rõ những tội ác đã phạm.

Tế Phật: Bọn này hồn mê bất tỉnh, để ta dùng quạt bồ này quạt một quạt cho tỉnh lại. Tướng Quân, mau moi trái cầu gai ra khỏi miệng chúng, còn không có miệng cũng chẳng thể nói năng.

Tướng Quân: Đã moi trái cầu gai ra khỏi miệng chúng, xin Tế Phật định đoạt.

Tế Phật: Các tội hồn hãy lắng nghe những lời khuyên dụ sau đây: Hôm nay ta dẫn Dương Thiện Sinh là người phạm tội đây phỏng vấn để tìm hiểu rõ về tội phạm của các người. Các người phải thành thực thuật rõ lại lúc sống đã phạm phải những tội thuộc về khẩu nghiệp ra sao, khiến sau khi chết phải đầyọa tại ngục này?

Tội Hồn: Tôi lúc sinh tiền nói năng rất giỏi, giảng giải điều này lý nọ không những ai nấy đều thích nghe mà còn khiến tai mắt họ chết mê chết mệt. Nhan sắc tôi lại đẹp để do đó sau khi lấy chồng vẫn còn lắm kẻ theo, một lần nọ có một kẻ tha thiết ngỏ lời yêu tôi, tôi thấy hắn giàu có liền giả dối nói với hắn rằng: “*Chồng tôi đối xử với tôi tệ bạc, mong chàng đối xử tốt với tôi*”. Sau đó đi đến ngoại tình.

Do lời gian dối, do nhan sắc hấp dẫn của tôi, cộng thêm ba tác lười khéo uốn éo, tôi đã ăn không của hán một món tiền lớn. Về sau ác ngôn ngày càng gia tăng, mỗi câu nói đều bao hàm sự châm chọc khiến hắn vô cùng đau đớn tủi nhục, cuối cùng không chịu thấu hán liền tự tử. Sau khi chết hắn ôm hận xuống tuyền đài tố cáo với Diêm Vương. Diêm Vương xét ra hắn cũng sai lầm mới bị sa xuống hố. Còn tôi là phụ nữ mà tâm tính lại quá ác độc cho nên phải chịu quả báo. Về sau hồn hán thường lai vãng quần quýt bên tôi, khiến thân thể tôi không được bình an. Trải qua bảy năm, vận suy khí nhược khiến phải chết. Hai kẻ cùng tôi đối chất tại thành Thác Oan, hắn bị kết tội hiếp sắc gian dâm với vợ người, còn tôi cũng bị xử nghiêm hình nơi các điện. Nay tôi bị giải tới điện này, Biện Thành Vương kết án tôi đã dùng miệng lưỡi mê hoặc người, ám hại người, đâm người nên phải tái thụ hình tại ngục dùng kim kẹp miệng, dùng hàm thiết đóng vào răng, hằng ngày bị tọng sắt vào họng đau đớn vô chừng.

Tế Phật: Người giả yêu vờ thương, bày tình trăng gió, miệng lưỡi giết người, sau khi chết phải chịu tội này đáng lắm, đáng lắm chớ có oán than. Tội hồn thứ hai hãy mau khai rõ tội phạm của mi.

Tội Hồn: Tôi lúc sống là dân không nhà cửa, thích hút xì ke chích ma túy, đến lúc nghiện ngập bèn trộm cắp đồ vật khắp nơi để kiếm tiền mua. Sau khi chết bị phán đầy tại địa ngục này, thống khổ chẳng thể thờ than. Đã không được hút ma túy như lúc còn sống mà hằng ngày còn bị bắt nuốt những viên sắt tròn, bị đâm miệng thật là thống khổ, hận lúc sinh tiền tôi đã không chịu học sống tốt lành.

Ngục Quan: Hút ma túy thời gian thụ hình do bản ngục phán rất lâu mà những độc tính không lui, do đó tội hồn không thể giải thoát để đầu thai được. Thế gian còn nhiều kẻ thích hút ma túy cùng nhiều loại thuốc cấm khác, luật thế gian đã nghiêm ngặt, sau khi chết luật âm phủ càng thêm nặng, có kẻ bị đầy hán xuống ngục A Tì. Mong những ai phạm tội này mau cải hóa chớ dùng ma túy làm hại linh hồn cùng sinh mạng.

Tế Phật: Tội hồn thứ ba hãy mau khai rõ những ác nghiệp đã gây ra lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Tôi đọc nhiều sách, nhớ được nhiều thành ngữ, nên hay cướp lời đoạt lý của bạn bè, những điều nói ra đều là lời tà lý công. Lại thường dùng lời nói của Thánh Hiền để phỉ báng kẻ khác. Sau khi chết bị Diêm Vương phán: “*Mi không dùng lời nói của Thánh Hiền để hành thiện lại đem dùng để tranh biện một cách vô ích, như thế là lộng ngôn*”.

Cái miệng mi cũng vậy cho mi nuốt đạn sắt có gai, hãy ném qua cho cái miệng và răng biết mùi vị.”

Bởi vậy hiện thời có miệng mà tôi không nói được.

Tế Phạt: Có lý thì đi khắp thiên hạ, không có lý thì một bước cũng khó đi. Người đời nói năng cũng phải theo chân lý mà nói, như nói để giết người khiến đối phương thiệt mạng, thì đó không phải là chính ta hại họ sao? Cho nên những điều nói đó chỉ là tà lý. Ham lý luận tà lý, sau khi chết chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Bây giờ hỏi tới tội hồn thứ tư, có sau mi lại bị đày đọa tại ngục này?

Tội Hồn: Tôi lúc sống có rất nhiều tiền, vì ham lợi tức, phạm những ai cần dùng tiền gấp hoặc những ai khốn khổ cần vay tiền của tôi, tôi đều cho vay nặng lãi, vốn lời cốt sao gia tăng ngày một thật nhiều. Nếu đối phương không trả nổi tiền vay thì tôi dùng bọn lưu manh trừng trị. Sau khi chết tôi bị Diêm Vương phán tội tham lợi tức, hút máu của người, thâu tiền lời quá đáng bèn phạt tôi nuốt sắt viên có gai, hiện thời quá thống khổ.

Ngục Quan: Làm kẻ có tiền mà tim gan như đồng như sắt, chuyên môn tăng lời cao để thâu cho thật nhiều lời, mặc dù có sự thỏa thuận của đối phương song tim ruột quá cứng do đó ăn đồng nuốt sắt để hưởng thụ cái mùi vị phú quý bất nhân. Khuyên những kẻ giàu có trên dương gian, nếu như có dư tiền cho ai vay thì không nên thâu quá nhiều lời, chỉ nên lấy lời nhẹ để giúp đỡ người. Lấy việc giúp đỡ người làm vui, tại sao không làm?

Tế Phạt: Bữa nay thời giờ đã trễ, Dương sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường. Đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã hậu đãi, xin cáo từ.

Ngục Quan: Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Dương Sinh: Con đã chuẩn bị xong, kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường...

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

